

Sygn. akt: WK 5/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Janusz Godyń (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Wiesław Błuś
SSN Marian Buliński

Protokolant : asystent SSN Anna Krawiec

w sprawie st. szer. pchor. R. P., skazanego za wykroczenie określone w art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012 r. poz. 1356 ze zm.), po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w dniu 3 lipca 2013 r. kasacji na korzyść, wniesionej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego, od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w W. z dnia 6 marca 2013 r.,

- 1. uchyla wyrok w zaskarżonej części,**
- 2. wydatki związane z rozpoznaniem kasacji ponosi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 6 marca 2013 r. Wojskowy Sąd Garnizonowy w W., uznał obwinionego st. szer. pchor. R. P. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012 r. poz. 1356 ze zm.) i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 100 zł.

Na podstawie art. 118 k.p.w. i art. 617 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. obciążył go kosztami postępowania w wysokości 100 zł, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził opłatę w wysokości 30 zł.

Orzeczenie uprawomocniło się w dniu 28 marca 2013 r.

Wyrok ten został zaskarżony kasacją Naczelnego Prokuratora Wojskowego na korzyść skazanego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach.

Skarżący zarzucił orzeczeniu „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku, w części dotyczącej orzeczenia o kosztach, naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 625 k.p.k. i 627 k.p.k. oraz prawa materialnego, tj. art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 r., Nr 49, poz. 233 – t.j. ze zm.) polegające na niezasadnym obciążeniu obwinionego kosztami postępowania, w tym opłatą podczas gdy zgodnie z dyspozycją art. 625 k.p.k. i art. 21 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych w razie skazania żołnierza pełniącego służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego, nie pobiera się od niego należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych, w tym opłat” i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Artykuł 625 k.p.k., do którego odsyła w sprawach o wykroczenia art. 119 k.p.w., jednoznacznie określa, że nie pobiera się należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych w razie skazania m.in. żołnierza pełniącego służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego. W czasie orzekania st. szer. pchor. R. P. jako słuchacz II roku studiów w Wojskowej Akademii Technicznej w W. (k. 39 – wyrok nakazowy Wojskowego Sądu Garnizonowego w W. z dnia 6 marca 2013 r.) pełnił służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego, czyli służbę, o której mowa w art. 625 k.p.k.

W tej sytuacji, należy uznać, że wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej obciążenia skazanego kosztami sądowymi zapadł z rażącym naruszeniem przepisów procesowych – art. 625 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. – mającym istotny wpływ na treść przedmiotowego orzeczenia, gdyż Wojskowy Sąd Garnizonowy w W. pomijając treść tych przepisów, na podstawie art. 118 k.p.w. i art. 617 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., zasądził od obwinionego st. szer. pchor. R. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 100 zł, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) opłatę w wysokości 30 zł.

Podzielając wyrażony w doktrynie i orzecznictwie pogląd, że przepis art. 537 § 1 k.p.k. pozwala także na uchylenie zaskarżonego orzeczenia bez wydawania orzeczenia następczego, tj. o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania albo umorzeniu postępowania – art. 537 § 2 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym, s. 1331 – 1332, Warszawa 2008, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 404/07, R – OSNKW 2007, poz. 2959 CD), Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. i uchylił w zaskarżonej części wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w W.

O kosztach za postępowanie kasacyjne orzeczono stosownie do treści art. 638 k.p.k.